

plarer ere omdelte, vil blive henvist til Udvalget for Andragender. De originale Underskrifter ere fremlagte i Bureaue.

Med Skrivelse af D. D. oversender Folketingets Formand:

Forslag til Lov om Nedsættelse af en Landbokommission og

Forslag til Lov om Vederlag for Kontorudgifter til forskellige Retsbetjentembeder

med Anmodning om deres Forelæggelse her. Forelæggelsen sker herved, Eksemplarer ville blive omdelte.

Endelig gør jeg opmærksom paa, at der i den nærmeste Fremtid vil være at vælge 13 Medlemmer af Rigsretten, eftersom Funktionstiden for de her i Tinget valgte Medlemmer er udløben.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Behandlingen af Toldtvistigheder.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3625 ff.)

Sagen sættes under Forhandling.

Bramsen: Det foreliggende Lovforslag bringer mig for første Gang i mit parlamentariske Liv til at anbefale Vedtagelsen af en Ordning, som maa siges at gaa ganske imod de Ønsker, jeg selv nærer, og som, efter de derom foreliggende forskellige offentlige Tilkendegivelser, næres af Erhvervslivet, saavel Handel og Søfart som Industri og Haandværk. Hvorledes man kan komme i en saadan ejendommelig Stilling, ville ærede Medlemmer kunne se af den Betænkning, som er afgiven af et Mindretal i Toldraadet og aftrykt som Bilag II. til Lovforslaget. Jeg kunde egentlig indskrænke mig til at henvise til denne; men da det dog vel kan findes rigtigt, at Landstingets Forhandlinger komme til at indeholde en kort Redegørelse for mit og mine Kollegers Standpunkt, skal jeg tillade mig at oplyse følgende.

I Henhold til gældende Lovgivning ere egentlige Tarifieringssager under Toldvæsenet henviste til Administrationens Afgørelse, naar der opstaar Stridigheder mellem Importører og Toldvæsenet. Følgen heraf er, at en Resolution fra Generaldirektoratet, som den paagældende næringsdrivende er utilfreds med, bliver henvist til Finansministerens endelige Afgørelse, altsaa til

Generaldirektørens overordnede, og denne vil, som rimeligt er, afgøre Spørgsmaalet paa samme Maade som den øverste Embedsmand. Appellen bliver saaledes nærmest at betegne som illusorisk, hvad der for Resten ogsaa er indrømmet af Generaldirektøren selv, og efter hvad jeg forstod paa den højtærede Ministers Udtalelser forleden Dag, nærer han for en stor Del den samme Anskuelse. Der har derfor i de senere Aar rejst sig en Bevægelse for at faa Adgang til at appellere disse Sager til en virkelig Domstol som Appellinstans, og man har da ogsaa været af den Mening, at efter Forudsætningen i vor Grundlov skulle Administrationens Afgørelser kunne indankes for Domstolene. Det mest udformede Ønske i saa Henseende kom fra Handelsmødet 1909, der enstemmigt vedtog en Resolution, i hvilken man fremhæver Nødvendigheden af, at der „ved Lovgivning bliver aabnet Adgang til en hurtigt arbejdende, af Administrationen uafhængig Appellinstans, som med fagkyndig Autoritet kan domme Toldvæsenet og Importørerne endeligt afgørende imellem ved Meningsforskelle om den rette Fortolkning af Toldlovens Bestemmelser“. — Derefter er denne Sag ved Ministerens Velvilje og paa Generaldirektørens Initiativ bleven optagen som første Sag, det Toldraad fik at behandle, der blev oprettet ved den sidste Toldlov, og dette Toldraad har i en Række Møder behandlet dette Spørgsmaal. Jeg ved nu ikke, om det vilde have været muligt for dem, der nærede Ønsket om en saadan Tolddomstol, at faa dette Ønske opfyldt, jeg kan ikke have nogen Mening om det, thi paa et forholdsvis tidligt Stadium af vore Forhandlinger fremsatte Generaldirektør Rubin som Tolk for Regeringen en bestemt Fordring om, at en saadan Tolddomstols eller Appellinstans' Afgørelse maatte kunne gøres til Genstand for Appel til Højesteret — det samme fremhævede for øvrigt ogsaa den højtærede Finansminister, da han forelagde Lovforslaget —, idet man nemlig mente, at i modsat Fald kunde Statskassens Interesser ikke siges at være tilstrækkelig varetagne. Efter denne bestemte Fordring i saa Henseende har Toldraadets Mindretal maattet opgive Arbejdet for en saadan Appellinstans i Form af en Domstol; thi den allervæsentligste Fordring, Næringslivet stiller til en saadan Domstol, er den, at den afgør hurtigt og endeligt, at dens Afgørelser altsaa blive det modsatte af en Afgørelse af den Natur, at den gennem Appel til Højesteret kan blive udskudt i Aarevis.